03/02/2021

Ο Άγιος Συμεὼν ο Δίκαιος ο Θεοδόχος

/ Βίοι Αγίων

Ο Συμεών ήταν άνθρωπος δίκαιος και ευλαβής, «προσδεχόμενος παράκλησιν του Ισραήλ». Ήταν άνθρωπος κατά την φύση, αλλά στην αρετή άγγελος, άνθρωπος συναναστρεφόμενος με ανθρώπους, αλλά συμπολιτευόμενος με αγγέλους. Το Άγιο Πνεύμα του είχε αποκαλύψει ότι δεν θα πεθάνει προτού αξιωθεί να δεί τον Χριστό και να Τον κρατήσει στην αγκαλιά του.

Η Θεοτόκος κατά τον Άγιο Αθανάσιο, του είπε: «Δέξαι γεραρώτατε άνθρωπε, τον προς σε μάλλον η προς εμέ την τεκούσαν νυν επειγόμενον· δέξαι τον σε ποθούντα μάλλον η Ιωσήφ· δέξαι τον δευτέραν της σης φιλίας την προς εμέ την μητέραν στοργήν, ως έοικε λογιζόμενον· δέξαι, και, ως βούλει, του ποθουμένου καταπόλαυε». Και αμέσως μετά απέθεσε στα χέρια του Πρεσβύτου Συμεών τον Κύριο.

Ο Συμεών «σκιρτά και αγγαλιά, και λαμπρά και διαπρυσίω φωνή περί αυτού ανακέκραγε λέγων· ούτός εστιν ο ων και προών και αεί τω Πατρί συμπαρών,

ομοούσιος, ομόθρονος, ομόδοξος, ομοδύναμος, ισοδύναμος, παντοδύναμος, άναρχος, άκτιστος, αναλλοίωτος, απερίγραπτος, αόρατος, άρρητος, ακατάληπτος, αψηλάφητος, ακατανόητος, ατέκμαρτος. Ούτός εστι της πατρικής δόξης το απαύγασμα, ούτός εστιν ο χαρακτήρ της πάντως συστάσεως, τούτο το φως των φώτων, εκ πατρικών ανατέλλον κόλπων».

«Εἶδε δὲ ὁ Συμεὼν καὶ τὸν Δεσπότην ἐπέγνω καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀπόλυσιν. Τί λέγων; Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ἐπειδὴ προώρισε πρὸ τῶν αἰώνων ὁ νῦν γαλακτοτροφούμενος, ὁ ὑπὸ τῶν χειρῶν μου βασταζόμενος τοῦ μὴ ἰδείν με θάνατον πρὶν ἴδω τὸν Χριστὸν Κυρίου».
Ο Συμεών προείπε στη Θεοτόκο όσες έμελλε να υποστεί πικρίες και ότι ο Κύριος θα ήταν «εις σημείον αντιλεγόμενον». Στο σημείο αυτό γράφει ο Άγιος Αμφιλόχιος, Επίσκοπος Ικονίου: «Του Συμεώνος ειρηκότος περί του Κυρίου εις εξάκουστον των παρθενικών ακοών το· ιδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και, ηγανάκτησεν εικός η μήτηρ του Κυρίου κατά του Συμεώνος λέγουσα προς αυτόν· Ουκ οίδας τι διαγορεύεις άνθρωπε. Επί τον Χριστόν σκυθρωπά καταγγέλλεις; Ουκ οίδας την σύλληψιν του παιδίου και ως περί κοινού τόκου σημείον αντιλογίας μηνύεις. Ουδεμία πτώσις εν αυτώ, ύψωσις δε πολλή και συγκατάβασις τοις ευεργετουμένοις. Τι ούν ουκ ευλογείς φάσκων· ιδού ούτος κείται ουκ εις πτώσιν, αλλ’ εις ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ· διά τι δε και λέγεις σημείον αντιλεγόμενον; Ο δε Συμεών προς την παρθένον· αρκεί σοι, παρθένε, το μητέρα σε κληθήναι· ικανόν σοι το τροφόν ευρεθήναι του τρέφοντος τον κόσμον· μέγα σοι το σαρκί βαστάσαι τον τα πάντα βαστάζοντα. Ο εν σοι νυν Χριστός κατοικήσας και εν εμοί νυν ο αυτός τα περί αυτού λαληθήναι παρεσκεύασεν ότι ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ· εις πτώσιν των απίστων Ιουδαίων, εις ανάστασιν δε των πιστευόντων εθνών... σημείον αντιλεγόμενον τον σταυρόν προσαγορεύσας».

Ο Συμεών ο Θεοδόχος κοιμήθηκε ειρηνικά. Η Σύναξή του ετελείτο, μαζί με της Προφήτιδος Άννας στο Αποστολείο Ιακώβου του Αδελφοθέου, που ήταν παρεκκλήσιο του ναού της Θεοτόκου Ευουρανιωτίσσης.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α’. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Τὸν Ὕπερθεον Λόγον σάρκα γενόμενον, ἐνηγκαλίσω ὡς βρέφος ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ, Θεοδόχε Συμεὼν Πρεσβῦτα ἔνδοξε· ὅθεν καὶ Ἄννα ἡ σεπτή, ἀνθομολόγησιν αὐτῷ, προσήγαγεν ὡς Προφῆτις· ὅθεν ὑμᾶς εὐφημοῦμεν, οἷα Χριστοῦ θείους θεράποντας.
Κοντάκιον. Ἦχος γ’. Ἡ Παρθένος σήμερον.
Ξυνωρὶς ἡ ἔνθεος, χαρμονικῶς εὐφημείσθω, Συμεὼν ὁ Δίκαιος, σὺν τῇ Προφήτιδι Ἄννῃ· οὗτοι γὰρ, εὐαρεστήσαντες τῷ Κυρίῳ, ὤφθησαν, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου

αὐτόπται· τοῦτον γὰρ καθάπερ βρέφος, εἶδον ἀξίως καὶ προσεκύνησαν.
Ἕτερον Κοντάκιον. Ἦχος δ’. Ἐπεφάνης σήμερον.
Ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος τῶν θεοφόρων, Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ Ἄννα ἡ τοῦ Φανουήλ, μεγαλοφώνως αἰνείσθωσαν· ὅτι κατεῖδον, Χριστὸν ὥσπερ νήπιον.
Μεγαλυνάριον.
Δίκαιοι ἐν νόμῳ καὶ εὐλαβεῖς, Συμεὼν ὁ Πρέσβυς, καὶ ἡ Ἄννα ἡ Φανουήλ, ὤφθησαν Κυρίῳ, τῷ σεσωματωμένῳ, καὶ ὕμνησαν τὴν τούτου, ἄρρητον κένωσιν.
Πηγή: synaxarion.gr
Ακολουθεί κείμενο του Σπύρου Συμεών:

Ο Άγιος Συμεών είναι ο πρώτος Άγιος της Καινής Διαθήκης, ο οποίος συνδέει την Παλαιά Διαθήκη με την Καινή και συνάμα ενώ μελετούσε τις προφητείες έφτασε στο σημείο να αποτελεί μάρτυρα εκπληρώσεως αυτών μα και ταυτόχρονα προφήτη.

Τα στοιχεία που αντλούμε για τον βίο του είναι μία ”μίξη” των διασωθέντων από την παράδοση αλλά και των γεγραμμένων στην Καινή Διαθήκη.
Αγγίζει η βιοτή του τα όρια του μύθου και του εξωπραγματικού αλλά συν Θεώ τα αφυσικά φυσιολογικά λογίζονται.

Σύμφωνα με την παράδοση τον 3 π.Χ. αιώνα 72 λόγιοι δίγλωσσοι Ιουδαίοι της Αλεξάνδρειας της Αιγύπτου ανέλαβαν να μεταφράσουν την Παλαιά Διαθήκη από την εβραϊκή γλώσσα στην τότε ”διεθνή” γλώσσα που ήταν τα ελληνικά.

Η συγκεκριμένη μετάφραση αποτελεί και την πρώτη γραπτή μετάφραση από τα εβραϊκά στα Ελληνικά. Χάριν συντομίας η ενδεχομένως και παράφρασης έχει μείνει στην ιστορία ως η μετάφραση των εβδομήκοντα και όχι των εβδομήκοντα δύο.

Η μετάφραση ήταν ένα σπουδαίο έργο που κομμάτια της σώζονται έως και σήμερα σε πάπυρους και αποτελούν σημαντικό πυλώνα και κομμάτι της ιστορίας της ανθρωπότητας και ένα σπουδαίο έργο για τους μελετητές και ερευνητές.

Το έργο αυτό της μετάφρασης δεν ήταν εύκολο γιατί έπρεπε να αποδοθεί σωστά στις έννοιες η κάθε λέξη και φράση και επίσης ήταν μακροχρόνιο και όλοι αυτοί οι λόγιοι όπως είναι φυσικό δεν παρέμεναν σταθερά σε ένα σημείο αλλά ταξίδευαν.

Ανάμεσα σε αυτούς τους 72 μεταφραστές ήτο και ένας νέος τότε ονόματι Συμεών.

Όπως και οι λοιποί έτσι και σε αυτόν του είχαν αποδοθεί κάποια κομμάτια τα οποία ανέλαβε να μεταφράσει έχοντας συναίσθηση της ευθύνης που είχε να αποδώσει ένα θεϊκό βιβλίο χωρίς κανένα ανθρώπινο ψεγάδι λάθους.

Όταν ο Συμεών λοιπόν μελετούσε με άλλους συνδιδασκάλους του τον προφήτη Ηλία και φθάνοντας στο χωρίο με την προφητεία «ιδου η Παρθενος εν γαστρι εξει και τεξεται υιον και καλεσουσιν το ονομα Αυτου Εμμανουηλ ο εστιν μεθερμηνευομενον μεθ ημων ο Θεος» αναρωτήθηκε πως μια Παρθένος θα τίκτει ως Παρθένος και δεν πίστεψε ότι κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει, μάλιστα λέγεται ότι κατά την απόδοση της μετάφρασης αντί για Παρθένος προσπάθησε μεταφέρει στην ελληνική στην θέση της την λέξη νεαρά (κοπέλα) και όχι την λέξη παρθένος και τότε ακούστηκε φωνή αγγέλου να λέγει «Συ Συμεών θα ζήσεις και θα τον ιδείς τον Χριστόν και θα τον πιάσεις με τα χέρια σου» ενώ ταυτόχρονα αόρατο χέρι τον ράπισε στο μάγουλο για την ασέβεια του αυτή να αποδώσει άλλη έννοια στην ελληνική παρά αυτή που είχε στην εβραϊστί.

Την ίδια κιόλας μέρα σε μια πεζοπορία δίπλα από ένα ποτάμι ο Συμεών βγάζει από το χέρι του το δαχτυλίδι (είναι γνωστό πως όλοι οι σημαίνοντες άνδρες για πολλούς αιώνες φορούσαν δαχτυλίδια στα χέρια τους με τα οποία τοποθετώντας την πάνω πλευρά τους σε κερί υπέγραφαν με ένα μοναδικό σχέδιο που αντιπροσώπευε την ‘υπογραφή’ τους) και το πετά στον πυθμένα του ποταμιού λέγοντας πως αν με οποιονδήποτε τρόπο βρει αυτό το δαχτυλίδι τότε και μόνο τότε θα πιστέψει ότι η προφητεία του Ησαΐα μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Πράγματι το ίδιο βράδυ μαζί με τους συνδιδασκάλους του κάθισαν να φάνε σε παρακείμενο χωριό και αγόρασαν ψάρια, στο ψάρι του Συμεών όταν το άνοιξε για να το φάει βρήκε το δαχτυλίδι που το πρωί ο ίδιος είχε ρίξει στο ποτάμι και διηγήθηκε το θαυμαστό αυτό γεγονός και στους υπολοίπους.

Από τότε ο Συμεών μετέβηκε στην Ιερουσαλήμ και περίμενε επί πολλά πολλά χρόνια να λάβει πληροφορία ώστε να εκπληρωθεί και η προφητεία της φωνής του αγγέλου...
...και πράγματι η μέρα αυτή έφτασε πολλά πολλά χρόνια μετά όταν ο Συμεών ήταν πολύ γερασμένος και η ίδια φωνή του αγγέλου τον πληροφόρησε να μεταβεί στο ναό του Σολομώντα ”Συμεών πήγαινε στον ναό να ιδείς το ποθούμενο που τόσα χρόνια αναμένεις”.

Και ο Συμεών σαν να ξανάνιωσε και να ξέχασε τα γηρατειά του έτρεξε προς τον Ναό όπου περίμενε και όταν από μακριά είδε την Παναγία με τον Ιωσήφ και ένα βρέφος στην αγκαλιά σκίρτησε η ψυχή του και έτρεξε να τους προϋπαντήσει (για

να είχε τόση ελευθερία εντός του ναού του Σολόμωντα εικάζεται ότι ενδεχομένως να ήτο και ιερέας).

Στο σημείο ήταν και η προφήτισσα Άννα, μία ενάρετη ηλικιωμένη χήρα, που καταγόταν από την φυλή του Ασήρ, η οποία έχασε τον σύζυγο της 7 χρόνια μετά τον γάμο τους και ύστερα αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στον Θεό και βρισκόταν συνέχεια μέρα και νύχτα στον ναό με πολύ προσευχή και νηστεία, ενώ ο θεός της είχε δώσει το προφητικό χάρισμα ενώ την αξίωσε να δει από κοντά τον Χριστό και να τον προσκυνήσει προφητεύοντας-επιβεβαιώνοντας πως ο Ιησούς είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας.

Ο Συμεών παρέλαβε στα χέρια του ρίχνοντας τον μανδύα για να μην αγγίξει η ”αναξιότητα” του με γυμνά χέρια την Θεότητα και απευθυνόμενος προς την Παναγία προφήτευσε πως «Ιδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον» μιας και ο Χριστός ήρθε στην γη για να αναστήσει το ανθρώπινο γένος και όσοι πιστέψουν θα τον ακολουθήσουν στην ανάσταση αυτή ενώ όσοι δεν θελήσουν αλλά και οι υποκριταί θα μετέχουν της πτώσεως ενώ λόγω του κηρύγματος του και της ζωής του αλλά και της θυσιαστικής σταυρώσεως Του και κυρίως της Αναστάσεως του αποτέλεσε σημείο αντιλεγόμενο και ένωσε ξανά τον άνθρωπο με τον ουρανό αλλά και χώρισε την αμαρτία από τον αγωνιζόμενο χριστιανό. Ο Χριστός είναι αυτός που χώρισε τον χρόνο της ανθρωπότητος στα δυο (προ και μετά Χριστόν) αποτέλεσε το ορόσημο της ανθρωπότητας.

Ενώ έδωσε και δεύτερη προφητεία ψελλίζοντας προς την Πανάχραντο Μητέρα του Μεσσία «Και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί» που ομιλούσε για τον πόνο της μάνας που θα νιώσει όταν θα ιδεί τον Υιό της να σταυρώνεται και να θυσιάζεται για όλη την ανθρωπότητα, πόνος που θα αποδεικνύει και τον άρρηκτα συνυφασμένο δεσμό Μητέρας-Υιού.

Μετά δε από αυτά παρέδωσε και πάλιν το Θείο Βρέφος στην Μητέρα Του αναφωνώντας το: Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ,
ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου,
ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν,
φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου ᾽Ισραήλ.

Το οποίο ακούμε λίγο πριν το «Δι’ ευχών» σε κάθε εσπερινό και το οποίο σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής στην οποία αποκαλύφθηκε προφητικά η μετέπειτα εποχή, το τέλος μιας ημέρας που προσμονεί την έναρξη της επόμενης,

το τέλος μιας ζωής που είδε τον Μεσσία και θέλει να αναπαυθεί και να οδηγηθεί έστω και καθυστερημένα εκπληρώνοντας δε το σκοπό του στον προορισμό του, στην μετά θάνατον ζωή.

Μετά από αυτό ο Συμεών πήγε στην οικία του και κοιμήθηκε ειρηνικά ενώ ενταφιάσθηκε πλησίον της οικίας του και ύστερα από αιώνες μετά την ανακομιδή τα λείψανα του μεταφέρθηκαν στην Πόλη των Πόλεων και από εκεί μετά την άλωση το 1204 μ.Χ. από τους Φράγκους στην Βενετία όπου φυλάσσονται έως και σήμερα.

Έλαβε το προσωνύμιο Θεοδόχος διότι ήταν αυτός που υποδέχθηκε τον Θεάνθρωπο Χριστό αλλά και με αυτήν την υποδοχή αποτέλεσε δοχείο πλήρης της χάριτος, της υπακοής, της προσμονής, της πίστης…
Δυο μονές είναι γνωστό ότι έχουν αφιερωθεί στον Δίκαιο Άγιο Συμεών ο οποίος αποτελεί και τον πρώτο Άγιο της Καινής Διαθήκης μιας και κοιμήθηκε μόλις 40 ημέρες μετά την έλευση του Μεσσία την ημέρα του ”σαραντισμού” του Ιησού Χριστού στον ναό του Σολομώντα.

Η μία είναι το σημείο που βρισκόταν η οικία του στα Ιεροσόλυμα καθώς και ο τάφος του ανεγέρθηκε μονή, η οποία αναγράφεται ως ”Μονή Καταμόνας” ενώ η δεύτερη στην κολυμβήθρα του ελληνικού Γένους, στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου (από όπου είναι και η εικόνα του παρόντος άρθρου η οποία βρίσκεται εντός του καθολικού της Μονής και προέρχεται από το παλαιό τέμπλο του ναού).

Ο Άγιος Συμεών είναι ο μόνος μετά την Παναγία που έπιασε στην αγκαλιά του τον Ιησού Χριστό ενώ όπως μας πληροφορεί και ο Άγιος Νικόλαος σε θαυμαστή εμφάνιση του έχει μεγάλη παρρησία στον Θεό και είναι τόσο κοντά του που άπαξ και Του ζητήσει ”χάρη” ο Χριστός θα την πραγματοποιήσει, γι αυτό ίσως σε πολλά αιτήματα μας αν μπορέσουμε να ”πείσουμε” τον Άγιο Συμεών τον Θεοδόχο ο Χριστός δια μέσου των μεσιτειών του Αγίου Συμεών θα μας πραγματοποιήσει το θαύμα!!!

Εύχεσθε… Αμήν!